

har ønsket at gøre det. Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad Professor Bentzon om dette Spørgsmaal skriver i sin Personret, ikke paa Side 118, som citeret i hans Erklæring, men paa Side 119. Idet han henviser til Myndighedsloven, siger han, at det følger modsætningsvis af Myndighedslovens § 46 — navnlig af Regelen om, at Domstolene straks ved Umyndiggørelsen eller senere udtrykkelig skal tage Stilling til Spørgsmaalet om personlig Umyndiggørelse —, at den, som ikke er umyndiggjort, kun kan undergives Tvang paa den personlige Frihed, hvor det har en bestemt og særlig Hjemmel, enten i Kriminalforfølgelse, i Nødværge eller i Nødret. Han siger videre: „En Følge heraf er, at rent bortset fra, hvor langt vor Fællesregulativ og i øvrigt vor Praksis med Tvang mod de abnorme var lovmedholdelig før Myndighedsloven, er det i vidt Omfang ulovmedholdeligt efter Myndighedsloven.“

Dør er det, jeg gerne vilde tillade mig at henstille til den højtærede Justitsminister, om det ikke var en farbar Vej at gaa, den Vej, som Professor Bentzon, saa vidt jeg har forstaaet Erklæringen, peger paa, at sige: Vi vil prøve at bruge Myndighedsloven. Der staar i Myndighedslovens § 2, 1ste Stykke, at den, der er uskikket til at varetage sine Anliggender paa Grund af Sindsygdhed og Aandssvaghed eller anden sjælelig Forstyrrelse, kan umyndiggøres. Hvis man nu kan faa Domstolene til at sige, at der i denne Bestemmelse er Hjemmel til at umyndiggøre en Mand med de aandelige Egenskaber som den her omtalte, saa er man i Stand til at komme ind paa en Ordning af dette Spørgsmaal, som med eet Slag vilde bortrydde alle Betænkeligheder.

Det vilde da være muligt for Myndighederne at forlange denne Mand umyndiggjort i Henhold til Retsplejelovens § 457, 2det Stykke, hvor der staar, at Øvrigheden bør andrage paa Umyndiggørelse, naar dette efter de Oplysninger, som paa en eller anden Maade foreligger for den, maa anses for rigtig. Man vil altsaa fra Øvrighedens Side med Retsplejeloven i Haanden kunne henstille til Domstolene at umyndiggøre den paagældende, og saa faar vi en Ordning, der er fuldkommen fri for enhver Kritik, idet der saa for den paagældende i Henhold til Retsplejelovens § 460 beskikkes en Sagfører; denne afæskes Erklæring, og er han enig, saa afgøres Spørgsmaalet af Underdommeren, ellers gaar det til Landsretten. Og en væsentlig Ting til: han har Ret til at faa dette Dekret prøvet

paa ny, naar han mener, at Forholdene er saaledes ændret, at det bør ophæves.

Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, at han søger at komme denne Vej ud, at han prøver, om han ikke ved Domstolenes Medvirken kunde naa det samme, som nu er sket rent administrativt. Og jeg vil tilføje, at hvis man ikke i Myndighedslovens nuværende Affattelse maatte finde den fornødne Hjælp, saa tror jeg, at man fra alle Sider — i alt Fald er jeg ganske vis paa, at vi fra vor Side vil være villige dertil — vil medvirke til en Ændring af Myndighedsloven, der kunde bruges som en Hjælp i denne Situation, indtil man har faaet gennemført Straffelovsreformen. Det sidste kan trække længe ud, og det forekommer mig af rent principielle Grunde, at alle maa være interesserede i at faa en Løsning, som paa een Gang tilfredsstiller Offentlighedens stærke Krav og dens stærke Sympati for Justitsministeren, fordi han har gjort dette, og paa den anden Side beroliger de principielle Betænkeligheder, som, med fuld Ret forekommer det mig, er rejst overfor dette. Thi dette Tilfælde er af en saadan Art, at det ingen Betænkeligheder frembyder, men allerede det næste kan være mindre klart, og vi kan komme til Grænsen, hvor den Sympati, der i Øjeblikket følger den højtærede Justitsminister, vil slaa over i sin Modsætning.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister om den almindelige politiske Situation. Jeg kan jo ikke nægte, at da jeg hørte den højtærede Statsministers Tale, mindedes jeg med nogen — ja, skal jeg sige Vemod — det var i alt Fald noget i den Retning — de Udtalelser, som i sin Tid blev fremsat af den højtærede Socialminister om, at det, som var det store ved Aprilvalget, var dette, at nu var der ingen Mulighed for at danne et byfjendtligt Flertal i Rigsdagen. Denne Udtalelse sigtede jo saa kærligt, saa kærligt mod Venstre, og nu ser man altsaa, at selv den højtærede Statsminister her foretager en Dans omkring mellem de forskellige Programmer og finder alt saare skønt, thi han finder jo baade her og dør, at der er Ting, som grangivelig ligner Socialdemokratiets Program. Og alt som den højtærede Statsminister dansede, truede han ad os, disse fæle Konservative; en af dem havde jo sagt, at han betragtede dette Ministerium som en Ulykke for Landet. Og lidt senere